

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

**BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID
IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE**

**nr. 11.669 van 17 december 2015
in de zaak A. 217.414/XIV-36.743**

In zake : XXXXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Rahim Aktepe
 kantoor houdend te 2000 Antwerpen
 Amerikalei 95
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

Het cassatieberoep, ingesteld op 28 oktober 2015, strekt tot de cassatie van het arrest nr. 153.662 van 30 september 2015 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het administratief dossier is op 6 november 2015 aangekomen ter griffie.

Er is toepassing gemaakt van artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en van de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State’.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

1. In het enige middel acht verzoekster artikel 74/11, § 1, van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: de vreemdelingenwet) en de materiële motiveringsplicht geschonden omdat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

“onrecht de mening [is] toegedaan dat de duur van het inreisverbod wel degelijk werd gemotiveerd in de aanvankelijk bestreden beslissing”.

Uit artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2°, van de vreemdelingenwet volgt dat de minister of zijn gemachtigde verplicht is een inreisverbod van maximum drie jaar op te leggen “indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd”. Overeenkomstig het eerste lid van dezelfde bepaling wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld “door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”.

In de aanvankelijk bestreden beslissing staat met verwijzing naar artikel 74/11, § 1, tweede lid, van de vreemdelingenwet met betrekking tot het inreisverbod vermeld dat de termijn van drie jaar werd opgelegd omdat het weinig waarschijnlijk is dat verzoekster vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten, omdat zij getracht heeft een wettelijke samenwoning te registreren die niet gericht was op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht terwijl zij zich opnieuw diende aan te bieden op de Nederlandse Ambassade in Paramaribo gelet op het verstrijken van haar C visum en omdat zij getuigt van een hardnekkigheid om illegaal op het grondgebied te willen verblijven.

In antwoord op verzoekers kritiek dat de verwerende partij “een inreisverbod oplegt voor de maximale termijn van drie jaar zonder enig onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden” en dat de aanvankelijk bestreden beslissing “maar schaars [is] gemotiveerd en de weerhouden motivering [...] niet afdoende [is]”, overweegt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest dat “de [aanvankelijk] bestreden beslissing een dubbele motivering bevat” en dat “uit de lezing van de [aanvankelijk] bestreden beslissing blijkt dat verzoeksters situatie individueel werd beoordeeld en [...] geenszins [kan] worden afgeleid dat op ‘quasi-automatische’ wijze de maximumtermijn van het inreisverbod werd opgelegd”.

De duur van het inreisverbod moet overeenkomstig artikel 74/11, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval. Uit de hierboven aangehaalde motivering van het bestreden arrest blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wel degelijk heeft nagegaan of de aanvankelijk bestreden beslissing concreet is gemotiveerd wat betreft de duur van het inreisverbod en daarbij uitdrukkelijk heeft vastgesteld dat er te dezen geen sprake is

van een automatisme bij het opleggen van de termijn van drie jaar. Het enige middel is kennelijk ongegrond.

2. Verzoekster vraagt om de verwerende partij te veroordelen tot het betalen van een rechtsplegingsvergoeding. Luidens artikel 30/1 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan de afdeling bestuursrechtspraak een rechtsplegingsvergoeding toekennen die een forfaitaire tegemoetkoming is in de kosten en honoraria van de advocaat van de in het gelijk gestelde partij. Te dezen is er geen sprake van een “advocaat van de in het gelijk gestelde partij” zodat het toekennen van een rechtsplegingsvergoeding niet aan de orde is.

B E S L U I T :

1. Het cassatieberoep is niet-toelaatbaar.

2. Verzoekster wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 200 euro.

Deze beschikking is, na beraad, uitgesproken te Brussel op zeventien december tweeduizend vijftien, door:

Carlo Adams,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,

bijgestaan door

Joris Casneuf,

griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Carlo Adams